

afholdte konference i Tananarive havde dannet basis for en løsning af problemet i Congo, og at Gizenga havde forbadt verden ved ikke at deltage i konferencen. Han udtalte dog håb om, at Gizenga med tiden ville forstå at sætte sit lands interesser over sine personlige.

Ghanas udenrigsminister oplyste, at grunden til, at Ghana's repræsentant ikke havde ønsket at undertegne mæglingskommissionens beretning, var, at kommissionen var gået ind for en føderal regering. Han understregede, at det var det congolesiske folk, som gennem sit parlament måtte bestemme, hvilken form for regering det ønskede. Ghanas udenrigsminister sluttede med at minde om præsident Nkrumahs forslag om, at FN-kommandoen kom til at bestå i første række af afrikanere og asiater, at alle havne og lufthavne blev bragt under FN's kontrol, at alle fremmede diplomatiske missioner blev tilbagekaldt midlertidigt, og at alle congolesiske hærstyrker afvæbnedes.

Den forenede arabiske Republiks repræsentant omtalte sikkerhedsrådets resolution af 21. februar 1961, i henhold til hvilken FN-styrken skulle tage alle nødvendige forholdsregler for at forhindre udbrud af borgerkrig i Congo og til dette formål bruge magt, hvis det skulle blive nødvendigt. Han fandt, at generalsekretæren havde givet de nødvendige instruktioner til FN-kommandoen i Congo for virkeliggørelsen af resolutionens ånd og bogstav.

Uruguay's repræsentant anså både sikkerhedsrådets resolution og mæglingskommissionens arbejde for skridt henimod en løsning af krisen, men fremhævede betydningen af, at congoleserne fik lejlighed til selv at løse deres problemer.

Repræsentanten for *Congo (Brazzaville)* udtalte, at hans delegation og regering gentagne gange havde erklæret, at det congolesiske folk skulle have lov til at løse sine problemer uden indblanding udefra. Der var, fortsatte han, visse afrikanske delegerede, som vedblivende foreslog fantastiske løsninger af Congo-problemet. Idet han i særdeleshed angreb Malis repræsentant for dennes udtalelser, gav Congo (Brazzaville) repræsentanten udtryk for, at de omhandlede afrikanske delegerede var kommunistisk inspirerede.

Irlands udenrigsminister Aiken karakteriserede mæglingskommissionens beretning som et gunstigt skridt henimod løsningen af Congo-krisen. Han pegede særligt på kommissionens bemærkninger om afholdelsen af en rundbordskonference med alle congolesiske politiske ledere som delegerede og gav tanken om en sådan konference sin fulde støtte. Hovedproblemet for konferencen måtte, fortsatte han, angå Congos konstitutionelle karakter, hvad enten landet skulle have status som en enhedsstat, en føderal stat eller en konføderation.

Som en mulig løsning på den økonomiske og finansielle situation i Congo udtalte hr. Aiken, at FN bistod Congo ved at opkøbe al fremmed kapital i de i landet værende industrielle kompagnier. Han var klar over, at der kunne blive tale om enorme summer, men hvis de fordeltes på alle FN's medlemmer, ville byrden ikke blive uoverkommelig for noget land.

Indonesiens repræsentant udtalte, at belgisk militært personel og øvrige funktionærer i åben trods mod sikkerhedsrådet, plenarforsamlingen og generalsekretæren havde fortsat deres intervention i Congo og endog styrket deres tilstedeværelse til skade for det congolesiske folk. Den første betingelse for en løsning af krisen, udtalte han, måtte være en elimination af belgisk intervention.

Repræsentanten for Congo (Léopoldville) udtalte, at situationen i Congo synes meget mere alvorlig hos observatører i New York end i Léopoldville, Elizabethville og selv i Stanleyville. FN, fortsatte han, har mistet kontakten med de congolesiske realiteter, blændet af politiske eller ideologiske fordomme og splittet på grund af organisationens indre problemer. Han gav et overblik over situationen i Congo i de sidste 9 måneder og udtalte, at det i stor udstrækning var lykkedes FN at kontrollere fremmed intervention, selv om kontrol over fremmed militært og paramilitært personel stadig unddrager sig FN's myndighedsområde. Med hensyn til opretholdelsen af lov og orden, fortsatte han, var manglen på succes åbenbar. Det skyldtes, at generalsekretærens repræsentant i Congo havde misforstået sin opgave.

Direkte økonomisk hjælp fra FN havde været en skuffelse, udtalte Congos repræ-